

Megosztott második helyet kapott az Armel Operaverseny és Fesztiválon (úgy, hogy közben első díjat nem osztottak). Debrecenben született, már játszott Miskolcon, és a könnyűzenében is kipróbálta magát. Most mégis a világot jelentő deszkák szerelmese.

A komolyzenéből jött, oda vágyott vissza, és most abban véli megtalálni saját útját. Balczó Péterrel, a Szegedi Nemzeti Színház vendégművészeivel beszélgettünk.

– Nem osztottak első helyet az Armel Operaversenyen a Legjobb Férfi Előadó kategóriájában, így második helyével talán még inkább kiemelkedik. Mekkora visszhangot váltott ki a kimagasló szereplés?

– Már régóta nem volt körülöttem állóvíz ilyen téren, de most még több figyelmet kaptam a verseny kapcsán. Mikor bejöttem a színházba, a decemberi műsorfüzet elején saját képem fogadott. Nem volt még ilyen. A szerdai nap folyamán három interjúidőpontot kellett egyeztetnem. Ilyen sem fordult még elő eddig az életemben. Nagyon örülök neki, hogy a nevem forog, foroghat – operaénekesként.

- 2005-ben az Adagio együttes alapító tagja volt, nyilván ennek révén nem volt idegen a rivaldafény.

– Sok sikerünk volt, tévéfellépés, médiaérdeklődés – igen, ismerem a szereplésnek ezt a részét is. Ugyanakkor az Adagio egy hármas csapat, ez viszont most az én egyéni sikerem. Ezért sokkal jobban a magaménak érzem.

– Hogyan alakult ki ez a kétpilléres énekesi karrier – az együttes révén könnyű-, a színház oldaláról komolyzene?

– Én a komolyzenéből jövök, onnan kerültem az együttesbe. Mielőtt ez megtörtént, már Debrecenben a Csokonai Színházban kisebb operaszerepeket játszottam, és a debreceni színház kórusában énekeltem három évadot, valamint tizenkét évet hegedültem. Az Adagio jó lehetőség volt arra, hogy kilépjek a kórusból. Szép éveket töltöttem ott, sokat tanultam, de azt éreztem, hogy ennél többre vágyom, többre vagyok képes.

– Radikálisan különválnak a két színtér?

– Mindig is két külön dolognak tartottam az életemben, igyekszem nem mosni egyiket a másikkal. Magyarországon sajnos a könnyűzenészeket a komoly műfaj művelői kicsit lesajnálják. Amikor bekerültem az együttesbe, én sem gondoltam azt, hogy révbe értem. Fontos volt, hogy a zeneművészeti egyetemem lediplomázzak mint magánénekes. Párhuzamosan végeztem az együttessel járó munkát és az egyetemi tanulmányokat.

– Honnan ered ez a feltétlen tisztelet a komolyzene iránt? Családi vonás?

– Nem, szüleim nem Művészberek.

Hétévesen az általános iskolai felvételin kézen fogva vezetett a tanár néni édesanyámhoz, aki nagyon megijedt, hogy miért fogják a fia kezét. A felvételin felfigyeltek a jó ritmus- és zenei érzékre, így a Zenetagozatos osztályba vettek fel. Minden nap volt énekóránk, kötelezővé tették a hangszerválasztást.

Mikor hétvesen napi másfél órát eltölt az ember zenéléssel, az akaratlanul is a vérévé válik. Már itt megpecsételődött a sorsom. Amikor nyolcadikos lettem, egy más pályát képzeltem el magamnak – 14 évesen még nem is mehet el az ember énekesnek. 17 évesen mégis visszakanyarodtam a zenéléshez – immár hivatásszerűen. Már zeneművészetiben érettségiztem, jóllehet nem ott kezdtem a középiskolát. Persze általános iskola után sem szakadtam el a zenétől: hegedültem és kórusban énekeltem.

– A pálya iránya mostmár jó, igazolásként sikereket is fel tud mutatni, de mi az a cél, amit mindezzel el szeretne érni?

– Énekelni szeretnék! Énekelni – még ha lehet, harminc évig. Mindenkinek megvan a saját útja, vannak olyan művészek, akiknek van civil foglalkozása. Engem az élet valahogy afelé sodort – és egyáltalán nem harcoltam ez ellen –, hogy nekem zeneművészeti diplomám legyen. Bevallom töredelmesen, nem is nagyon értek semmi máshoz.

Nem végeztem el mellette egyetlen polgári szakmát sem, de egyelőre úgy gondolom, jól döntöttem. A közeljövőben szeretnék külföldön énekelni, amire meg is van a lehetőségem, vannak ilyen megkereséseim. Ez nem azt jelenti, hogy nem jó itthon lenni, csak szeretném magam máshol is megmértetni.

– **A mostani évadban a Csárdáskirálynő Edvinjeként, illetve a Traviáta Alfredójaként láthatta eddig a szegedi nagyjéremű. Melyik a „nyerő” vonal?**

– Az olasz romantikus zenét érzem igazán magaménak, a lírai tenor-szerepeket.

– **Mint oly sok énekesnek, önnek is több város között oszlik meg immár az élete. Hogy viseli ezt az életmódot?**

– Kifejezetten szeretek utazni, nyolc-kilenc nap után, ha egy helyben vagyok, kezdem érezni, hogy mehetnékem van. A szólókarrierem révén igazán tavaly kezdődött el ez a többlakóság, Miskolcon játszottam A mosoly országában, idén Szeged és újra Miskolc, övő januárban van egy olaszországi munkám is, mindemellett pedig Budapesten élek a kedvesemmel. Egyelőre nem érzem megerőltetőnek.

– **Most bizonyára a színpad az első. Más hangsúlyok az életében?**

– Szeretnék kiegyensúlyozott életet élni. Kedvesem zongoratanárnő, akivel több mint négy éve vagyunk együtt. Zaklatott és stresszes ez az élet, így amikor nem kell énekelnem, csak szimplán szeretnék megnyugodni a szeretteim körében, és olyan dolgokat csinálni, amiket minden más átlagember: elmenni úszni, vagy épp futballmérkőzésre. Ehhez a pályához nagyon fontos a háttér. Édesanyám is mindig megtett mindent, hogy nekem csak az énekléssel kelljen foglalkoznom, és hasonlóan a párom is mindenben segít.

– **Előkerült külföld, mint „kitérő”, de vajon Szeged szerepel-e a tervei között?**

– Természetesen. Nagyon szeretnék Szegeden maradni.